

Ba giấc mơ đại học

Nguyễn Đạt Thịnh

Em Nguyễn Thị Hà, học sinh lớp 12T5 trường THPT Nguyễn Duy Hiệu, thi đỗ vào 2 trường đại học (Kinh tế Đà Nẵng, và Nông Lâm Huế).

Thi đậu vào một trường đại học cũng đã đủ cho Hà mừng đến phát khóc, vì Hà học chương trình trung học vô cùng chật vật: mỗi ngày em phải đạp xe vượt qua chặng đường tổng cộng 40km để đến trường. Nhiều bữa sáng đi học Hà nhịn đói, đến trưa em lại đạp xe về nhà. Chật vật, khó khăn, nhưng suốt 3 năm học cấp 3, Hà vẫn được chấm điểm là học sinh giỏi. Nhưng Hà đỗ đến 2 trường thì người phát khóc lại là bà ngoại cô, bà cụ Trần thị Thìn, 80 tuổi, máu mủo phóng viên VietnamNet, “Không ai khổ như nó, vừa học trung học, vừa đi làm thêm để nuôi tui và mẹ nó đang bị tâm thần. Không biết lấy chi cho nó tiếp tục đến trường. Để nó nghỉ học thì tội lắm...”

Cả gia đình Hà chỉ sống dựa vào 300m2 đất lúa. Mồ côi cha từ bé, mẹ bị bại liệt, thần kinh không ổn định từ nhỏ, Hà lớn lên trong sự đùm bọc của bà ngoại nay đã ngoài 80 tuổi. Hà kể, ngày em lên đường đi thi đại học, mẹ em thấp hương cầu nguyện cho em... thi rớt!

Em học sinh thứ nhì ôm giấc mơ đại học là cậu Ngọc Hảo, người xã Hòa Định (Phú Hoà, Phú Yên). Phóng viên VietnamNet mô tả, “Khuôn mặt khắc khổ, dáng gầy, điềm đạm... đó là vài cảm nhận đầu tiên khi chúng tôi tiếp xúc Hảo.”

Hảo không chỉ đậu vào 2 trường đại học như Hà, cậu đậu vào đến 3 trường: trường ĐH-CD, trường ĐH Công nghiệp Sài Gòn, ĐH Nông Lâm Sài Gòn, và đồng thủ khoa CD Công nghiệp Tuy Hòa. Ông Hai Nghĩa, một cư dân thôn Định Thắng, sau khi chỉ cho phóng viên đường vào nhà Hảo, chép miệng: “Tội thằng nhỏ, tan học về làm đủ chuyện, bắt cua, bắt ốc kiếm sống vậy mà học vẫn giỏi. Đậu ĐH lại không có tiền đi học...”.

Hảo cho phóng viên truyền thông biết mỗi ký cua lúc giá cao bán được 5000 đồng, ốc thì 1200 - 2000 đồng/kg. Những ngày bắt nhiều hai anh em Hảo có thể kiếm được 20 nghìn đồng tiền bán cua, ốc để nuôi cả nhà. Lợi tức bắt cua của cả 2 anh em cộng lại mới được 1 mỹ kim! Nhưng em Hảo không trông cậy gì được vào chương trình tài trợ financial aid, mà mọi sinh viên tại Hoa Kỳ đều được hưởng.

Hay tin Hảo không có tiền đi học, nhiều người đã đến nhà Hảo ủng hộ người vài mươi nghìn, người vài cân gạo. (Trong ảnh: Chị Nguyễn Thị Hương và Nguyễn Thị Kim Hòa đang đóng góp ít tiền cho Hảo). Ảnh: An Bang

Nguồn tài trợ của Hảo là chị Tuyết, chị Ngân, chị Hương, chị Kim Hòa, những người hàng xóm của Hảo; buôn vải ở chợ Bầu Đục (Hòa Định, Phú Hòa), những thiếu phụ tốt bụng này đã bỏ công việc buôn bán để đưa mẹ con Hảo xuống các doanh nghiệp vận tải hành khách ở thành phố Tuy Hòa xin vé xe miễn phí cho Hảo đi Sài Gòn, và gặp những người quen ở chợ Tuy Hòa, các chị còn vận động giúp đỡ Hảo.

Cậu học sinh thứ 3 đang đứng trước cổng trường đại học đóng kín là cậu Đặng Văn Thiên ở thôn 4 xã Duy Hoà, huyện Duy Xuyên, Quảng Nam. VietnamNet mô tả “nhà Thiên nghèo lắm, nhưng thành tích học tập của cậu học sinh lớp 12A1 trường THPT Lê Hồng Phong này thì cả xã ai cũng biết.”

Tân sinh viên Đặng Văn Thiên đang lo lắng mình có được đến trường hay không vì nhà quá nghèo. Ảnh: Quang Minh

Bà Nguyễn Thị Nhường - mẹ Thiên kể về đứa con của mình trong nước mắt: “Ba nó bị bệnh mất sớm, tui cũng bị bệnh nằm nhà hơn 10 năm nay. Một mình nó vừa làm vừa nuôi tui và bà ngoại già yếu nhưng nó vẫn cố đến trường. Nếu nó đậu đại học, không biết lấy chi để cho nó theo học...” Hàng ngày, Thiên đi học một buổi, một buổi phải đi làm thuê ở lò gạch để kiếm tiền lo cho mẹ và cho bà ngoại. Thiên không nói cho mẹ biết là cậu đã thi đậu vào Trường Đại học An Ninh; không muốn là mẹ buồn, cậu cam phận trở về lò gạch để làm tròn bốn phận nuôi mẹ, nuôi ngoại.

Việt Cộng không có chương trình tài trợ sinh viên nghèo; họ cũng không có chương trình an sinh xã hội để giúp mẹ và bà ngoại Thiên, mẹ và bà ngoại Hà, hầu những đứa trẻ này yên tâm tiếp tục con đường học vấn trong cảnh nghèo đói.

Lần trước khi đề cập đến cảnh hai em học sinh nghèo, một em nhịn đói từ miền Trung vào Sài Gòn, và một em đạp xe đạp từ Cai Lậy lên Sài Gòn, tối ngủ lè đường, để dự thi tuyển vào đại học, tôi nhận được thư của một thiếu phụ tại Houston hỏi tôi địa chỉ của hai đứa trẻ đáng thương để gửi tiền về giúp đỡ. Tôi trả lời bà là tôi không có địa chỉ của những đứa trẻ này, vì tôi chỉ lấy tin trên báo quốc nội. Bà hỏi tôi tại sao Việt Cộng không nâng đỡ học sinh nghèo.

Lần này tôi hỏi lại Việt Cộng, và hỏi anh tân lãnh sự Lê Dũng của chúng tại Houston: các người có biết là nhà nước của các người không có tinh thần trách nhiệm bằng một người đàn bà vô can tại hải ngoại không?

Nguyễn Đạt Thịnh